

את תמונותיה. כרטיס הביקור המיסחרי הופץ במהרה בכל הסוכנויות ותוך זמן קצר החלו ההזמנות לזרום בשפע מסחרר. היא נשלחה לספרד כדי לדגמן עבור חברת תמרוקים, הזמנה להופיע בסרט ש צולם בקורסיקה ותיכף לאחר מכן נשלחה לצילומים לריביירה הצרפתית. תמונותיה החלו להופיע בעיתוני אופנה אירופאיים ידועים ובמודעות פירסומת של חברות מפורסמות. היא הפכה לדוגמנית מעופפת, שכדי לצלמה על רקע תאנים, היו מטיסים אותה אפילו עד ברזיל.

החיפאית הצנועה, שרק חודשים ספורים קודם לכן היתה נאלצת לחיות עם בעלה בצימצום ובצנע, החלה מקבלת שכר של 1500 מארק (כ־5000 ל"י) עבור יום צילום אחד מחוץ לגרמניה, ו־7000 עד אלף מארק עבור יום צילומים רגיל.

נסיד

בתור מחזר

יה זה רק טבעי שדוגמנית במעמד זה, תתחכך בחוג הסילון הבינלאומי. וזה בדיוק מה שקרה. בעוד דני שוקד על לימודיו, טסה צופיה למקומות הנופש המפורסמים והיקרים ביותר. באותה תקופה היא היתה דוגמת שדני יהיה צמוד אליה ככל האפשר. כך, למשל, בעת ששהתה קייץ אחד במלון קרלטון במונטה-קרלו, הצטרף אליה בעלה באחת מחופשות הלימודים שלו. יחד הם הוזמנו לנשף שערך נעריה-ששועים הגרמני גינתר זכס, ב־תקופה שעוד היה שייך לבריגיט בארדו. בנשף, בו נכחו מילברד בריגיט גם שחקי גיות ויפהפיות אחרות, דוגמת קתרין דב, לא הלכה צופיה לאיבוד.

אחרי־כך כבר הכירו את שמה בחברה הנוצצת האירופאית. היא הוזמנה לנשפי־גן בארמונות בוואריה והנסיך של בוואריה, שהיה עמה בישראל בביקור אחרי שכמעט הפכה אותה לציוני, הפך לאחד ממחזריה הקבועים. ברשימת המחזרים ה־ארוכה ניתן היה למצוא שמות כמו אחיו של אקסל שפרינגר, איל-העצמות הגרמני או אולי הונס, חכדורגלן המצטיין של קבוצת באירן מינכן.

בקצב ובסיגנון החיים הזה, לא היה זה פלא שחיי המישפחה של צופיה החלו להתערער. דן ברוט סיים בינתיים את לימודיו לקבלת תואר הדוקטור בפיסיקה גרעינית וחתר לקראת השתלמות נוספת. חיי הזוהר לתוכם נקלעה אשתו לא היו לרווחה. הוא העדיף חברה אינטלקטואלית שקטה ובילויים באתרי ספורט החורף, ב־היותו מחליקסקי מצטיין. צופיה כבר לא יכלה להינתק מחזרם, ורכיבים נסדרו.

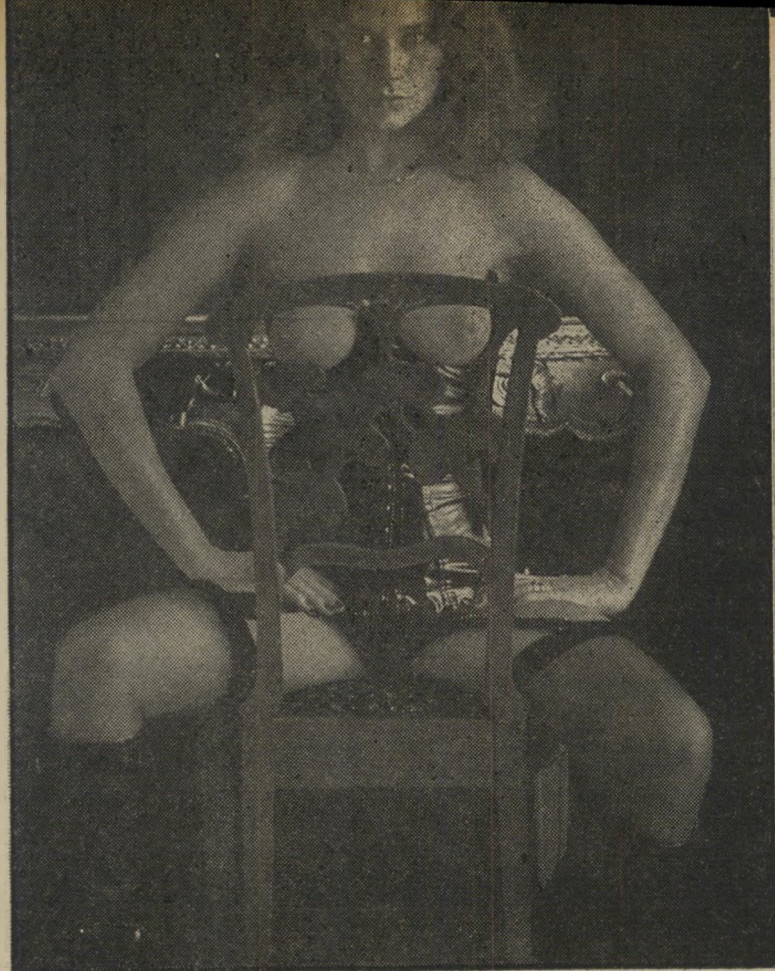
מרד

לא יהיה

ביקורה הנוכחי בישראל, בו היא מוצלת היטב את חוף בת-גלים בחיפה כדי להעניק גוון ברונזה לגופה, לא באה צופיה בגפה. אבל, בניגוד לכל הניחושים היא לא הביאה עימה הפעם גבר אלא אשה. זוהי דגמר רויטר, יפה־פייה אדמונית מדיסלדורף שבגרמניה. הנמית גם היא, כמו צופיה, בצמרת עולם הדוגמניות באירופה.

דגמר, הקוצרת שריקות התפעלות בכל מקום בו היא מופיעה, איננה מבינה מדוע מתפעלים ממנה הישראלים כל כך. "מס־פיק ללכת ברחוב כדי לראות שם בחור רות יפות לפחות כמוני" אמרה. השמש הישראלית וההסברה הציונית של צופיה כמעט וגרמו לדגמר להישאר בארץ, ל־תקופה ממושכת אם לא להשתקע. אולם כאשר החלה להתעניין באפשרויות תעסוקה כדוגמנית בארץ, היא נחרדה מהמחירים הנמוכים המוצעים כאן לדוגמניות. "אני לא מסוגלת להבין איך הן מסו־גלות לעבוד בתנאים כאלה" אמרה.

אבל אין מקום לדאגה. צופיה ודגמר לא תחוללנה מרד דוגמניות בישראל. אין גם כל מקום לחשש כי הן תגוולנה מכמה נערות ישראליות את הגברים שלהן. ה־שתיים פשוט אינן יוצאות כמעט לביי־ליים ומסתגרות על החוף או בבתיהן. פרט לארוחות הערב הגדולות שעורכת לכבוד השתיים נפמי אדווה, על טהרת מאכלי הים ובשרי־הציד, הן אפילו אינן יוצאות לסעוד בפומבי, מ־דעתה של צופיה על הגבר הישראלי יכולה להיות טובה ככל שתהיה — אבל אחד היה מספיק לה.

זהו הסרט
אשר ישגע
בשנה הבאה
את הצנזור
ויעמיד בצל
את „עמנואל“

סיפוריה של אי

לפני 20 שנה נרעשה צרפת כולה, למיקרא ספר חדש בשם סיפוריה של אי. המו"ל הצעיר שהעז להדפיס אותו, ז'ארוואק פובר, נודע כבר כמי שמחפש לעצמו צרות ומוציא לאור את כיתביהם של המארכיו דה־סאד ושל הנרי מילר, או־לם, לדעת שומריהמוסר ועדיני־הנפש, ה־אפיל סיפוריה של אי על כל מעללי זוטי־טין וזויליט, ופגם חמורות כמה שמכונח הטעם־הטוב.

השערורייה היתה מיידית. מצד אחד, אנשי־סיפרות מכובדים מאד, כמו פרנסואה מוריאק (שהוא קאתולי מאמין), או אנדרה פייר דה־מנדאריאג, ניצבו מאחורי הספר וראו בו יצירה לא רק צנועה, אלא גם בעלת ערכים סיפורתיים אמיתיים. "זהו רומן אמיתי" כתב מנדאריאג, "דבר נדיר ביותר בסיפרות הצרפתית מאז פרוסט..." מאידך ניצבו ליגיונות הצניעות שצעקו חמס, רצו ואף תבעו לדין, אבל בסופו של דבר, נתקלו בכעיה אחת חמורה. הם לא יכלו להתקיף את הסופרת עצמה, ו־לנהל נגדה אותו מסע־השמצות אישי המתבקש כאילו מאליו במיקרים אלה.

או — יצור

דימוני?

את, משום שאיש לא ידע מיהי אותה פולין ריאז, החתומה על סיפוריה של אי. אגודת נרקמו סביב הבאתו־ל־דפוס של הספר, סיפורים על דסייניר דקים, מכוסים בכתיב־יד צפוף, שנכתבו באישו־לילה והוגנבו אל הסופר ז'אן פול־הן, שהביא אותם אל המו"ל ודאג להו־פעתם בדפוס.

התעלומה הרגילה, סיקרנה ודירבנה את אמצעי־התיקשורת לצאת בניחושים מני־

שום וכבלים

האנגלי (אנתוני טטיל) שאליו העביר אותה ידידה האנגלי מחזיק בידו שוט, כשהוא מוכן להלקות את או (קורין קלר), הכבולה למיתקן העינויים, כשצווארה בקולר־עבדים.